

[Aksel Larsen.]

staten og kommunerne, om jeg så må sige, at lægge sig på byggeegnet jord, så den kommer i offentlig eje og kan stilles til rådighed for boligbyggeriet, vil vi fortsat befinde os i en situation som den, vi nu har levet under i tilstrækkelig mange år, hvor der mangler egnede boliger, der er billige nok.

Jeg kan nævne nødvendigheden af, at der opbygges industri i de industrifattige egne i vort land; det er det, erhvervslivet, det berømte frie erhvervsliv, altså privatkapitalismen, ikke eller i uhyre ringe grad interesserer sig for. Det er en samfundsopgave, og jeg synes, staten må bruge nogle af sine midler til at løse den, men derfor må den naturligvis også have nogle midler til rådighed.

Jeg kan nævne trafikforholdene, og hvis man bebrejder regeringen, at den er kommet med alt for mange lovforslag, at den har alt for travlt, at den overlægger folketinget med arbejde, kan jeg komme med en modsat bebrejdelse. Det forekommer mig, at regeringen, hvad angår spørgsmålet om veje, broer og færgeforbindelser, og hvad angår Københavns nærtrafik, har været for langsom, ikke har arbejdet tilstrækkelig hurtigt, tilstrækkelig energisk, og jeg håber rigtigt nok, at vi vil se ganske betydelige fremskridt, om ikke inden folketinget slutter i denne omgang, så i hvert fald næste vinter, hvor folketinget formentlig får sådanne spørgsmål at beskæftige sig med.

Jeg kan nævne et problem som vandforsyningen, vel først og fremmest for hovedstadsområdet, men også for de større byer her i dette land. Jeg skal ikke give mig til at tale vidt og bredt om de restriktioner, man har måttet indføre, fordi der ikke er vand nok, men kun sige, at det kan ikke blive bedre, det kan kun blive værre, hvis man fortsætter med at gå længere og længere ud på Sjælland og pumper vand op af Sjællands jord, pumper det ind til København og via industrien eller private husholdninger pumper det ud i kloakkerne og dermed bruger det til at forurene Øresund med. Der må være andre og bedre måder at løse spørgsmålet om hovedstadens vandforsyning på, og i så henseende vil jeg pege på, at hvis det ikke er muligt at afsalte Øresunds vand og rense det, så det er brugbart som drikkevand, er jeg

bekendt med, at man i hvert fald i Sverige har planer om anlæg af rørledninger fra de store søer i Midtsverige ned til Skåne. Jeg tror, man fra dansk side skulle interessere sig for disse planer og for et samarbejde om at virkeliggøre dem, og hvis jeg skal bruge et ekstra argument for dette, skal det være det, at hvis man fortsætter den hidtidige metode, så ender det med, at man udtørrer Sjælland, og det kommer i høj grad til at gå ud over det sjællandske landbrug. Men jeg skal lade det være nok med dette.

Jeg forlanger ikke, at regeringen skal give oplysning om, hvornår den agter at lade valget foregå, og jeg gør det heller ikke, fordi jeg går ud fra, at det ved regeringen ikke endnu, selv om den formentlig helst vil vente til foråret. Men jeg vil i hvert fald håbe, at når valget kommer, så må det betyde en vending i dansk politik, ikke blot en tiltrængt fornyelse i dansk politik i almindelighed, men en vending i dansk politik, sådan at arbejderklassen og arbejderbevægelsen kommer til at spille den rolle, den bør spille i dansk politik i kraft af arbejderbefolkningens talmæssige størrelse og betydning for produktionen.

Lad mig minde om, at i 1935 toppede den politiske arbejderbevægelse i Danmark ved politiske valg. Socialdemokratiet og det kommunistiske parti fik i 1935 47,7 pct. af alle afgivne stemmer. I 1957 fik de to partier tilsammen 45,5 pct. af alle afgivne stemmer. Det var altså en tilbagegang på 2,2 pct. af de afgivne stemmer. Jeg synes, at dette siger noget om, at der er noget galt fat, og jeg finder, at det er en dårlig trøst, den socialdemokratiske sekretær, Niels Mathiasen, skal have givet sig selv og andre, da han talte for et års tid siden på Roskilde højskole og ifølge et referat, jeg har læst i de socialdemokratiske studenterens blad, skal have forkyndt, at der var ingen grund til at være nervøs. Niels Mathiasen skal ved den lejlighed have gjort opmærksom på, at socialdemokratiets apparat råder over så store evner til at bedømme statistik, at man er vidende om, at op imod 1/2 million af dem, der egentlig bør regnes for at være arbejdervælgere, ved valget i 1957 har stemt på et eller andet borgerligt parti, og at flertallet af de 450 000 sofavælgere, vi havde ved valget i 1957,